BÉCSI POSTA

A BORNEMISZA PÉTER TÁRSASÁG KULTURÁLIS ÉRTESÍTŐJE

Új sorozat, XVI. évfolyam, 6. (123.) szám **Bécs, 2021. szeptember**

Micsoda nyár!

Itt van az ősz… És itt vannak újra a sebesen növekvő koronavírus-számok. Azt mondják a szakemberek, megkezdődött a negyedik hullám. Milyen jól tettük, hogy a BPT-nél amennyire lehetett a nyarat kihasználtuk!

Nyári, rendkívüli előadássorozatunk verselő-esttel kezdődött. Július 4-én **Szabó Zsuzsa** verseit szavalta, felolvasott és közben mosolygós vagy könnyes szemmel, de mindig őszintén és közvetlenül magáról, családjáról, munkájáról vallott. Családja különösen fontos számára, sok versének közvetlen ihletője, de érzéseinek foglalata is. Külön érdekessége volt a költői-estnek, hogy Szabó Zsuzsa családja Magyarországról Facebookon keresztül, online követhette a szép estét.

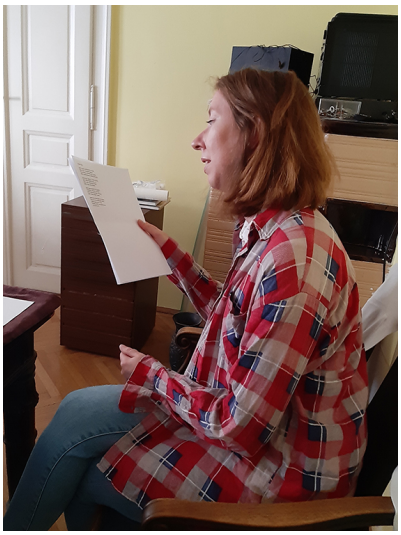

Ha Szabó Zsuzsa verssoraival vallja meg érzéseit, akkor második előadónk egészen biztosan a lépések költője. **Pengő Zoltán** *Ötmillió lépés Erdélytől Ladakig* című könyvét mutatta be és tartott vetítettképes előadást augusztus 8-án a Capistrangasseban. Körösi Csoma Sándor nyomában és útvonalán indult el, aztán sok minden másként alakult, mint azt eredetileg eltervezte. Végül nem jutott el ugyan Zanglába, de tiszteletét tette Körösi Csoma Sándor sírjánál, Darzsilingben, és ami a legfontosabb: egy ember több milliónyi lépés megtétele után közelebb került önmagához. Ez Körösi Csoma Sándor igazi szellemisége! Ráadásul közel hozta hozzánk is, hallgatóihoz azt a világot – Ázsiát – melyet fölfedezett. Az előadás maratonira sikeredett: két és fél órán keresztül követtük az előadó szenvedélyes beszámolóját! Néhányan ugyan kidőltek a sorból, de a nagy többség hihetetlen türelemmel és érdeklődéssel figyelt oda.

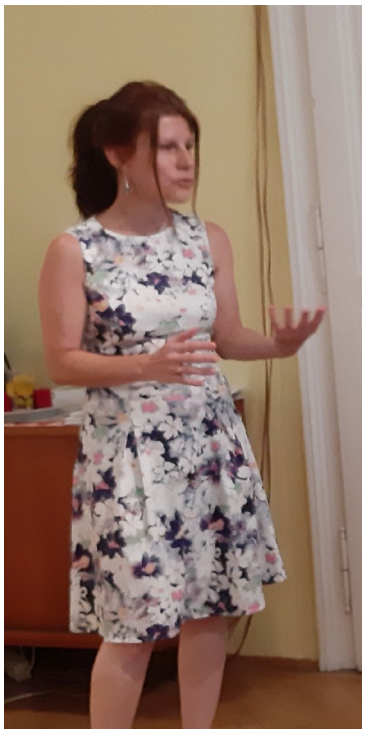

Harmadik, záró előadásunk a szakmaiság és az élvezetes szakszerűség jegyében zajlott. **Dr. Biró Enikő** adjunktus, a Sapientia Erdélyi Tudományegyetem marosvásárhelyi karának alkalmazott nyelvészettel foglalkozó tanára, augusztus 22-én a *Nyelvi identitás és kisebbségi kétnyelvűség. Séta a nyelvi tájban* címet viselő előadását tartotta meg. Aki jelen volt hamar rájött, van a nyelvészet is annyira kalandos, mint egy ázsiai utazás, illetve megvan a nyelvi identitásnak is a maga többnyelvű költészete!

Köszönjük az előadóknak, köszönjük a résztvevőknek a nyári együttműködést! Várjuk, valamelyest aggódva, mégis bizalommal, hogy mit hoz az ősz? kz

Tompa Andrea
részlet a *Regénykeresés* című előadásból

A hősök, akikről írok, nem látják magukat teljességgel – ez a látás sem nekik nem adatik meg, de meggyőződésem, nekünk is csak részlegesen. Bár hőseim sokat megtesznek azért, hogy bevonják az olvasókat a maguk igazságába, a törekvés az, hogy az olvasó képes legyen **kritikai távolságot** felvenni velük kapcsolatban. Hogy rájuk láthasson, mérlegelhesse igazságukat, viselkedésüket, állításaikat. Ebben a kettős kötésben kellene nekik megszületniük – közel jönni az olvasóhoz, és távol maradni, hogy ez a kritikai távolság megszülethessen. Ezt a kettősséget nem is elsősorban az orosz formalisták *elidegenítési* technikája tanította nekünk, akik az irodalmiság általános jellemzőjének tartották az elidegenítést, amely felbontja az automatikus látást. Hanem (bár az orosz formalistákkal egy korban, de más művészeti ágban fellépő) Bertold Brecht. Brecht olyan nézőt keresett a színházban, aki a színpaddal szemben helyezkedik el, azaz szemben áll vele, mérlegelni tudja a látottakat. Ehhez Brechtnek olyan játékmód kidolgozására volt szüksége, ami ezt a kettősséget képes hordozni. Megszületett a híres elidegenítő effektus.

A brechti színpad nem elvarázsol, szuggerál és fogva tart, hanem szabadon engedi a nézőt – szabadon gondolkodni és dönteni. Brecht talán semmitől sem tartott annyira, mint a szuggerálástól, attól, hogy valaki a színpadról kikapcsolja bennünk, nézőkben a mérlegelés és kritikai látásmód képességét. Nem véletlenül a 30-as évek nagy szellemi teljesítménye az elidegenítési effektus, minthogy ekkor lép színpadra a „mázoló", ahogy Brecht nevezi[i], aki elszántan és az egész világ számára szuggerálni akarja a maga igazságát. Brecht legpontosabb színésztechnikai elemzése Hitlerről szól *A fasizmus színpadiassága* című esszéjében. Ahogy éppen ezen az anyagon a legkönnyebb bemutatni, hogy milyen veszélyekkel is járhat a szuggerálás: az az összeolvadás, amelyben én, a beszélő el akarom érni, hogy a hallgatóság egy legyen velem, úgy hallgasson engem a néző, mintha a saját kivetülését hallgatná. Ez lehetetlenné teszi a kívülmaradást, a kritikai távolságot. Ez az oka annak, hogy a nagy hitleri propagandafilmek még a rendszerváltás körül is tiltás alatt voltak.

Brechtet (és a fasizmus szuggeráló színésztechnikáját követően) rá kell jönnünk, hogy az az átélés, ami nem hagy teret az elemző, reflektáló, mérlegelő távolságnak, immár kritikaelméletileg is lehetetlen. A színházban, az irodalomban és persze a „világszínpadon", a politikai szereplés eszköztárában. Ez azonban egy pillanatig sem jelenti azt, hogy ne volna ugyanolyan bőszen jelen.

„Az ember legnagyszerűbb tulajdonsága a **kritika** – írja idézett esszéjében Brecht. – (…) Aki átél egy másik embert, éspedig maradéktalanul, az feladja a kritikát vele szemben és pedig magával szemben is."

A hősök, akiket kerestem, tehát egyszerre akarják bevonni világukba és igazságukba az olvasót, és távol is tartani maguktól, hogy az olvasó rájuk láthasson és mérlegelhesse igazságukat. Sokszor valamiféle ingajáratban vannak e két, egymással ellentétes mozgást illetően, a közeledés és távolodás, az azonosulás és elkülönülés mozgásában. Miközben ebben az ingajáratban mégiscsak valamiféle koherens, összeálló személyiségnek kell kirajzolódnia. Egy elhihető embernek.

Mivel az irodalomban semmi mást nem látunk, mint a nyelvet, ezt a közel-távolságot is csak a nyelvre bízhatjuk. Egy nehezített nyelv, ami az automatikus formákat bontja fel, máris alkalmas a távolság megteremtésére, hiszen létrehozza a hős idegenségét. Miközben a közelség megteremtése olyan szituációt kíván létrehozni, mintha az olvasó fülébe közvetlenül és csak neki duruzsolna egy szereplő.

De az embernek nem csak a legnagyszerűbb tulajdonsága a kritika, folytatnám Brechtet, de boldogságforrása is. Ebben a távolságban, amelyben a másikat megértjük, de rá is látunk, formálni tudjuk saját világunkat, gondolatainkat, mérlegre tesszük, hogy megítélésünk szerint mi igaz és mi nem, mi helyes és mi nem. Mindez azonban már nincs odaírva, nincs rá nyelv. De a játék felkínálja az olvasónak, hogy eldönthesse.

Brecht hitt abban, hogy a néző képes mérlegelni és döntéseket hozni, miután bonyolult, ellentmondásokkal terhelt élet- és történelmi helyzeteket, történeteket ismert meg, amennyiben ezt a felhatalmazást a színpad neki felkínálja. Brecht nem ítélkezik, hanem felmutat. A döntést nem magánál tartotta szerzőként, hanem átadta – ezzel felhatalmazva nézőjét, vagyis hatalmat kínálva fel neki. A felhatalmazott néző, a felhatalmazott olvasó, vagyis hatalommal és döntési képességgel felruházott olvasó az, aki a szemem előtt lebeg. Ez az olvasó nem nyelvhez vagy földrajzi térséghez, műveltséghez vagy társadalmi osztályhoz kötött, hanem ahhoz a készséghez, nyitottsághoz, bizonyos értelemben emberi érettséghez, elvégzendő belső munkához és szabadsághoz, hogy elfogadja a felhatalmazást, a szabad döntés és távolságtartás, végső soron a kritikai mérlegelés képességét.

M E G H Í V Ó

A Bornemisza Péter Társaság októberi rendezvényére,

Előadónk:

Tompa Andrea, író
„Történelem és irodalom - egy kapcsolódás keresése”

2021. október 3-án, vasárnap, d.u. 17:30 órarakor
A rendezvény helyszíne: Bécs 6., Capistrangasse 2/15

Tompa Andrea író, három könyve jelent meg a Kalligram, illetve Jelenkor kiadónál Budapesten. *A hóhér háza* (2010) a romániai diktatúra évtizedeit beszéli el egy család nézőpontjából. *Fejtől s lábtól* (2013) a 20. század elején játszódik Kolozsváron, hősei orvostanhallgatók, akik megélik a háborút, Trianont, egy fiú és egy lány beszélik el a két évtizednyi történetet. *Omerta* (2017) című regénye az 50-es évekbe vezet, amelyben négy szereplőn keresztül ismeri meg az olvasó a kibontakozó nacionalista diktatúrát, az 1956 utáni romániai megtorlásokat. Jelenleg új könyvét próbálja befejezni.

A könyveket különböző díjakkal ismerték el, többek közt Libri irodalmi díjat, Márai-díjat, Déry-díjat kapott. Legutóbb a Közép-Európai Egyetem (CEU) Institute for Advanced Studies alkotói ösztöndíjában részesült. A szerző Kolozsváron született, 1990 óta él Magyarországon, magyar-orosz szakra járt. Orosz irodalomból doktorált, majd színházi kritikusként működött két évtizedig. 2008 óta a kolozsvári Babes-Bólyai Tudományegyetem színházi szakán oktat, Budapestről ingázik. Családban él, egy tíz éves kisfiúval, férjével és több állattal. Sokmindenben leli örömét, a madáretetéstől kezdve a természetig, de a jelen világ állapota elszomorítja.

Igazmondó vademecum

Dr. Deák Ernő hombárja tele van! Betakarított tanulmányaiból, értekezéseiből és értékeléseiből a jövőben sokan sütnek majd kenyeret. Sokan teszik tarisznyájukba a terméséből sütött pogácsát, ha elindulnak, hogy maguknak és közösségüknek ösvényt tapossanak, utat keressenek – a jövőbe.

Aki van annyira kitartó és bátor, hogy ezen impozáns, vastag kötetet kézbevegye és átolvassa, meglepődik. Meglepődik azon, hogy egy vérbeli tudós mennyire emberszerető lehet, illetve, hogy egy állhatatos és kitartó közösségszervező ember a tudás milyen mélységeibe képes lehatolni. Külön ajándéka a könyvnek a stílusa, szerzője mindenről úgy ír, hogy nem nehéz követni, megérteni őt.

Impozáns az áttekintés, melyet *Az útkeresés a jövőbe* az olvasónak nyújt. Nem sorolom a fejezeteket, viszont két fejezetcímet egymás mellé helyezek: *Extra Hungariam* és *Arccal Magyarország felé*. Igen, ez a kötet, ez az élet erről szól! A sors úgy hozta, hogy dr. Deák Ernő teljes felnőtt és alkotó életét Magyarországon kívül töltötte, de soha nem fordított hátat Magyarországnak. Ahogyan gyermekként, a Vasfüggönyön át, a Hóhegy birtokbavételéről álmodott, később, sokáig, a beteljesült vágy havas viszfényével az arcán, elhagyott hazája keserű sorsát vizslatta. Türelmesen várta a percet mikor újra hazája földjére léphet.

Évtizedekig tartott ez a várakozás. Évtizedekig, melyeket Dr. Deák Ernő alaposan kihasznált. Előbb saját, aztán mások tudását gyarapította, ezzel párhuzamosan pedig második hazát alapított maga köré, nagyszámú hozzá csatlakozó polgárral. És folyamatosan írt. Több, mint négy évtizeden át rója a jeleket a Bécsi Naplóba és nemcsak, a határon kívül élő magyar emberek és magyar közösségek múltjáról, sorsáról és jövőkereséséről, de kapcsolatairól és mások irányába kinyújtott baráti kézfogásáról is. Senki nem lehet tisztában az ausztriai magyarok történetével, közéletének múlt- és jelenbeli helyzetével, társadalami állapotával és jövőbeli kilátásaival mindaddig míg e kötetet át nem olvasta, lapozta.

Feltett szándékáról szóljon maga a szerző: „A kettősség nyomta rá bélyegét éveimre: egyrészt a szétszóródásban összegyűjteni, közösséggé alakítani, szervezni a nyugaton, elsősorban Ausztriában élő magyarokat, másrészt távlatokat, célt keresve megfogalmazni azokat a gondolatokat és elveket, amik cselekedeteink, célkitűzéseink szellemi hordozóiként eligazítókként, irányelvekként csapódtak le írásban”

Erre vágyott, ezért dolgozott egy életen át, és ma is töretlenül folytatja munkáját. Aki a hársfazöld borító közepén a béke jegyének titkos rovásírását magánhordozó kötetet olvassa, meggyőződhet, hogy írója pillanatig sem tért el megfogalmazott céljától, és szorgalmasan beváltotta azt.

Örök emberi tulajdonság, hogy harcához, munkájához zászlót, címert, jelszót választ magának az ember. Mi, kisebbségben, szórványban és diaspórában élő magyarok, nyugodtan felhímezhetjük zászlónkra mindannyian az Extra Hungariam fejezet egyik írásának címét, a szerző intelmét: „Kisebbségnek lenni, nem sors, hanem feladat”.

(Dr. Deák Ernő: Útkeresés a jövőbe. Betakarított tanumányok, értekezések, értékelések. Mosonvármegye Kiadó, 2019- A kötet megvárásolható a Bécsi Napló szerkesztőségében, Wien Schwedenplatz 2/1/8.)

Kató Zoltán

A Bécsi Napló, a Bornemisza Péter Társaság és
a Collegium Hungaricum közös szervezésében

2021. október 15-én, 18:00 órától a Bécsi Magyar Otthon nagytermében
(Schwedenplatz 2, bejárat Laurenzerberg 5 / 1. emelet, 9. ajtó)

Másréti Kató Zoltán tárcakötetei – a Brassói Lapok kiadásában

Ismeri Ön Freudot?

és

A sötétség közepe

A borítón
Léphaft Pál
illusztrációi

Pódiumbeszélgetés és kettős könyvbemutató a magyar diaszpóra (Bécs) és a kisebbségi sajtó (Erdély) találkozásának határmezsgyéjén.

Beszélgetőtársak: vendégünk, ***Ambrus Attila*** *a Brassói Lapok főszerkesztője,* **Dr. Deák Ernő***, a Bécsi Napló főszerkesztője, a beszélgetés moderátora, valamint* ***Másréti Kató Zoltán*** *író, újságíró.*

A kiadó előszavából:
A tárca (vagy a nemzetközileg elterjedt megnevezése szerint: feuilleton) rövid terjedelmű, publicisztikai műfaj. (...) Az elmúlt évek egyik kedves ajándéka volt, hogy Másréti Kató Zoltán írásait követhettük, követhették. Mondhatni: tálcán jött a tárca. Súlyos gondjainkról könnyedén csevegni, hétköznapi örömeinket kozmikus összefüggésekben látni, eltűnődni, elmerengeni, elereszteni egy pajkos mosolyt vagy visszafogni az elinduló könnycseppett… (Ambrus Attila, a Brassói lapok főszerkesztője)

A szerző előszavából:
ISMERI ÖN FREUDOT? *(2020)* - **Tárcák a tálcán.** *Verset lehet az asztalfióknak írni, tárcát viszont nem. A költő legtöbbször önmagának, barátainak vagy kedvesének szaval, a tárcaíró azonban publikum nélkül nem létezhet! A tárcaírás, az otthon magányában is, társas tevékenység: olyan, mint egy tisztességes kártyaparti vagy a társasági tánc. Írásaim értő játszótársak, olvasóközönség után sóvárogtak. Kivágyakoztak a táncparkett közepére.* (Ismeri Ön Freudot?, Brassói Lapok kiadása, Brassó, 2020)

A SÖTÉTSÉG KÖZEPE **(2021) Tábortűz a sötétség közepén.** *Nem a koronavírus és nem a klímaváltozás, nem a nagypolitika kibicsaklásai, még csak nem is az újra elvaduló kapitalizmus vagy a mindent felhabzsoló fogyasztói társadalmak az ember legnagyobb ellenségei. Ezek csak következmények.* Az ember legnagyobb ellensége a változni nem tudó, nem akaró ember. *Változtatni azt akar, hiszen mindent meg akarunk változtatni magunk körül: környezetünket, embertársainkat, civilizációnk tárgyi berendezkedését. Egyetlen dologban viszont egyek vagyunk mindannyian a Földön: megváltozni nem akarunk. Egyek vagyunk gyengeségünk tagadásában is és tudatlanságunk szánalmas kimagyarázásában. A világban soha nincs sötétség – az emberekben van!* (A sötétség közepe, Brassói Lapok kiadása, Brassó, 2021) MKZ

IN MEMORIAM KOVÁCS GERZSON

Kovács Gerzson, az elismert grafikusművész és karikatúrista, elhunyt május 18.-án Bécsben, néhány nappal a 80. születésnapja után. A Dürer-féle klasszikus grafikusművészet utolsó élő képviselője volt Ausztriában.

Hetedik generáció református lelkészek, pedagógusok és teológusok sorában, elődei a debreceni Egyetem valamint a pápai Kollégium rektorai voltak (Csikesz Sándor ref. lelkész és teológus, Kiss Ernő ugyanúgy), nagybátyja Rúzsás Lajos Magyarország török korszakának neves gazdaságtörténésze, a MTA doktora volt. Édesanyja Dr. Kovács Lajosné Rúzsás Jolán az innsbrucki magyar gimnázium zenetanárnője volt és az ottani lutheránus egyház orgonistája.

Kovács Gerzson Siklóson született 1941. május 13-án. Első művészi oktatói Várkonyi Károly és Ágoston Ernő voltak. Arcképeket, tájakat, csendéleteket és képregényeket alkotott. 1956 óta Ausztriában élt, az innsbrucki magyar gimnáziumban érettségizett, majd a bécsi Képzőművészeti Akadémián tanult festészetet, később éremművészetet és kisplasztikát, továbbá pszichológiát és antropológiát a bécsi Egyetemen. Tanulmányaival egyidejűleg kezdte pályafutását mint szabad képzőművész, és több mint ezer karikatúrát újságok, illetve illusztrációkat könyvek számára, továbbá több száz rézkarcot alkotott. Művei szerepeltek bel- és külföldi kiállításokon és kultúrünnepélyeken, Japánban is. 1981-ben családot alapított, két felnőtt gyermeket és két unokát hagyott hátra és özvegyét.

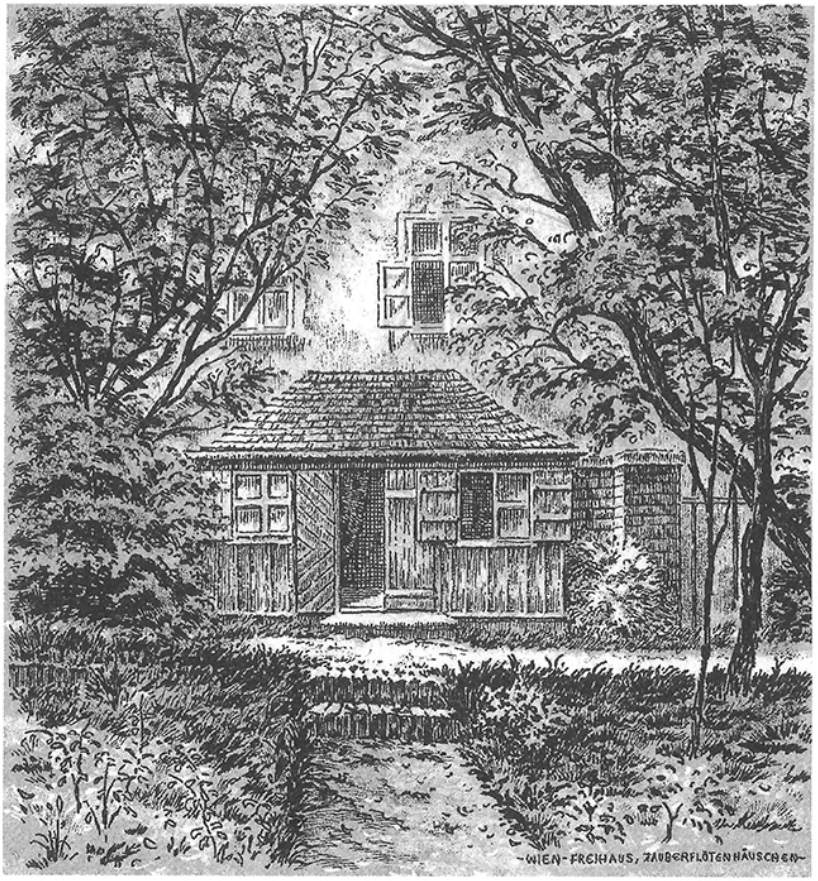

Mozart-Häuser

Kovács Laura

Gyermekek oldala - Gyermekek oldala - Gyermekek oldala.

Zelk Zoltán: Őszi mese

Egy magas fa legfelső ágán élt a kis falevél. Mostanában nagyon szomorú volt. Hiába jött játszani hozzá a szellő, csak nem vidult fel.
– Miért nem hintázol velem? – kérdezte a szellőcske. – Láttam, most mindig egy kismadárral beszélgetsz. Ugyan, mennyivel mulatságosabb ő nálamnál? No, de találok én is más pajtást!
A falevél erre sírva fakadt.
– Ne bánts, szellőcske, tudhatnád, mennyire szeretlek, és láthatod, milyen szomorú lett a sorsom. Azelőtt reggelenként arany napsugárban fürödtem, és fecskesereg köszöntött vidám jó reggelt. Most se napsugár, se fecskék. Hová lettek, miért hagytak el? Nézd az arcom, a nagy bánattól egészen megöregedtem, már ráncos is, az esőcseppek naphosszat elülhetnek benne!
A szellő megsajnálta a falevelet. Megsimogatta, vigasztalta, de az zokogott, hogy leszakadt az ágról, és hullt a föld felé.

Bortnyik György fotója

Nem baj, ha meghalok – gondolta – úgysem ér már semmit az életem.
De a szellő nem hagyta kis barátját: szárnyára vette, s azt mondta:
– Oda viszlek, ahová akarod! Merre repüljünk?
De a falevél bizony nem tudta.
Éppen akkor egy kismadár szállt a fára. Csodálkozott, hogy nem találta ott a falevelet; máskor már messziről integetett neki, alig várta, milyen híreket hoz.
– Ott van a kismadár – ujjongott a falevél, – akivel beszélgetni láttál. Ő megígérte, hogy hírt hoz a fecskékről, talán már tudja is, merre kell utánuk menni!
Odarepültek hát hozzá. A kismadár elmondta, hogy egyik pajtása látta, mikor a fecskék összegyűltek s elhatározták, hogy itt hagyják ezt a vidéket, s elindulnak tengerentúlra. Azt beszélték: ott mindig aranyos napsugár ragyog.

– Menjünk utánuk – könyörgött a falevél.
A szellő nem kérette magát. Szálltak hegyen-völgyön, erdőkön, mezőkön, míg csak a tengerhez nem értek. Azon is átszálltak, mikor egy fecske suhant el mellettük. Rögtön észrevette a kis falevelet, aki több társával együtt olyan kedves házigazdája volt. Örömében gyorsan összehívta a fecskéket; de mire odaértek, a falevél már nagyon fáradt volt. A fecskék szépen rátették a csillogó tenger hátára. Ott himbálódzott a ragyogó napsütésben. A fecskék énekeltek, a napsugár mosolygott, a szellő duruzsolt.
– Most már boldog vagyok – sóhajtotta a kis falevél, aztán álomba ringatta a tenger.

Figyelő Figyelő Figyelő Figyelő

ELŐZETES

A **Bornemisza Péter Társaság** következő, 2021. novemberi, a **Bécsi Magyar Történeti Intézettel** történő együttműködésünk keretében tervezett előadásának meghívottja **Dr. TAKÁCS László klasszika-filológus: „**100 éve jelent meg Kosztolányi Dezső regénye, a *Nero, a véres költő”*.
Időpont*:* 2021. november 7.-én 17:30 órakor**;**
Helyszín: Bécs 6. Capistrangasse 2/15.

A rendezvényeinket az érvényes járványügyi szabályozások betartásával tartjuk meg: kötelező az előzetes regisztráció a helyszínen vagy ezen az e-mail címen <*bornemiszapetertarsasag@gmail.com*>, melyben meg kell adni a résztvevő nevét, címét, telefonszámát, illetve állapotát - vagyis, hogy beoltott, gyógyult vagy negatív PCR teszttel rendelkezik - 3G szabály.

KIÁLLÍTÁSOK

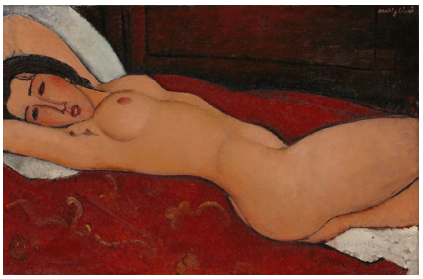

Revolution des Primitivismus - MODIGLIANI
(A primitivizmus forradalma – MODIGLIANI)
A bécsi **ALBERTINA** a szeptember 17-én nyíló kiállítással emlékezik meg a világhírű festő és szobrász, Amedeo Modigliani (1884-1920) halálának 100.-ik évfordulójáról. A tárlat gazdag anyagát (130 kép és szobor) a világ számos neves múzeumából és magángyüjteményéből kölcsönözték.
A tárlat 2022. január 22-én zár.

Tizians Frauenbild
(Tizian - női képmásai)
Október 5.-én nyílik meg Bécsben, a **Kunsthistorisches Museum**-ban a fenti kiállítás. Nem sokkal 1500 után Tizian olyan remekműveket kezdett alkotni Velencében, amelyek lehetővé tették, hogy a nők új megvilágításban jelenjenek meg. A velencei nők szépsége legendás volt. Tizian és kortársai - mint például Palma Vecchio, Lorenzo Lotto, Paris Bordone, Jacopo Tintoretto és Paolo Veronese - a korabeli szerelmi költészettől és irodalomtól ihletve, költői-erotikus, idealizált női portrékat alkottak.
A kiállítás 2022. január 16-ig tekinthető meg.

A Bornemisza Péter Társaság székhelye felújításának megvalósítása a Bethlen Gábor Alapkezelő Zrt. támogatása nélkül nem lett volna lehetséges. Köszönet a valóban nagy tettért, 60 éves társaságunk nevében.
Az elnökség

Absender: P.b.b.
Péter Bornemisza Gesellschaft
A-1060 Wien, Capistrangasse 2/15.

www.bornemisza.at

“Wiener Post“
Gefördert aus Mitteln der
Volksgruppenförderung.
Erscheinungsort: Wien
Verlagspostamt: A-1060 Wien

Österreichische Post AG Info.Mail Entgelt bezahlt

Medieninhaber und Herausgeber: Péter Bornemisza Gesellschaft, A-1060 Wien, Capistrangasse 2/15. Redaktion: Mag. Zoltán Kató
E-Mail: bornemisza@gmx.at Bankverbindung der Gesellschaft: Unicredit-Bank Austria, 1020 Wien, Rotschildplatz 1
BLZ: 11000. Konto Nr. 00207578600, IBAN: AT581100000207578600; SWIFT (BIC): BKAUATWW